

DRIFTS

7md.lt

24 January 2025

Kas gi tos gliaumos?

Apie grupinę parodą „Tarpinės gliaumos“ galerijoje „Meno parkas“

Monika Pakerytė

Tapytojo Manto Valentukonio kuruota paroda „Tarpinės gliaumos“ kelia susidomėjimą vien dėl pavadinimo. Žodis „gliaumos“ man negirdėtas ar užmirštas, bet išraiškingai ridenasi liežuviu jį tariant garsiai, o skambesys sukelia asociacijas su kažkuo gličiu, šiltu. Ilgame menininkų sąrašė atpažįstu daugelį vardų, o galerijos „Meno parkas“ erdvės visada intriguoja, tad traukiniu skrodžiu aštrius ir šaltus lietaus lašus pilko dangaus antklode dusinamo Kauno link.

Parodoje mane pasitinka lakoniška anotacija ar tiesiog lydintis Dovelės Morkūnaitės-Žilinskės tekstas. Jame paminimi keli parodų pavadinimuose ir tekstuose vis dažnėjantys raktažodžiai: tikrovė, dabartis, technologijos, tarpininkai, liminalumas. Tačiau šios sąvokos neplėtojamos. Parodų tekstai nebūtinai turėtų būti aiškinamieji, bet manau, kad iš konceptualių parodų galima tikėtis konteksto ir daugiau įsigilinimo nei populiarių frazių vartojimo su lūkesčiu, kad vien jų buvimas viską paaiškina ir pagrindžia. Bandau neišdirbtumą paversti minimalistiniu konceptualių sprendimu, bet tai tampa nerangiu minties kūlvirsčiu į nebūtį.

Statybų aikštele virtusią Rotušės aikštę atkartoja neskaidraus purvino profiliuoto plastiko plokštėmis uždengti pirmo galerijos aukšto langai. Įėjus „Moki-veži“ įspūdis manęs nepalieka: minėtos plokštės nerangiai dengia dešinę galerijos sieną, už jų, bandant atkurti kažkokį pirmavaizdį, primėtyta rudų, pūvančių medžių lapų, prie plokščių glaudžiasi lyg tos pačios parduotuvės skirtinguose skyriuose rastų dalių frankenšteinas – Gasparo Zondovo instaliacija „Arbora_3“ (2004). Dvi skirtingų spalvų lipniaja juosta suklijuotos plastiko plokštės kabo tarp trijų metalinių strypų, apačioje – plėvės baseinėlis. Į ją tai laša, tai iš jos siurbiamas vanduo. Stengiuosi nebūti cinikė ir pasilenkusi ilgai filmuojau besikeičiantį vandens lygį išgaubtose talpyklose skulptūros viduje ir skysčio šokį su oro burbulais. Kūrinys hipnotizuoja pažiūrėjus iš arčiau, bet, žengus kelis žingsnius atgal, bendras vaizdas galų gale nekelia didelio susidomėjimo.

To read more (In Lithuanian): [Kas gi tos gliaumos? – 2025.01.24 – 7md.lt](#)

Kauno galerijoje „Meno parkas“ – paroda „Tarpinės gliaumos“

LRT.lt
2024.12.27 17:32

Šiandieninė būseną svyruoja tarp aiškumo ir iškraipymo, o tikrovę perteikia ekranų ir kodų sluoksniai. Parodoje, suformuotoje menininkų, užaugusių kartu su skaitmeninėmis technologijomis, nagrinėjama, kaip technologijos veikia tikrovės ir materialumo suvokimą.

Tai natūraliai veda prie tarpininko sąvokos, kuri pasirodo kaip aktyvi ir kurianti būseną, o ne pasyvus trūkumas. Parodoje pereinamoji erdvė materializuojasi sąveikoje tarp asmeninio ir algoritminio, o tikrovės suvokimas virsta derybų procesu. Skaitmeniniai ryšiai, videožaidimų estetika ir generatyviniai procesai įtraukia neapibrėžtumo aspektus – atvirumą dviprasmybei, kuris leidžia naujai patirti ir interpretuoti pasaulį.

Parodoje esantys darbai peržengia įprastas tapybos ribas, jungiant tradicines technikas ir skaitmenines intervencijas. Pasitelkus algoritmines įvestis ir animuojančius paviršius, kūriniai pereina į tarpinę būseną. Parodoje balansuoja mechaninio atsiribojimo ir žmogiško prisilietimo sąveika.

Hibridinis požiūris skatina platesnius apmąstymus apie pačios tikrovės prigimtį. Tikrovė kaip sąvoka visada buvo neapibrėžta; individualios patirties ir socialinių aplinkybių sintezė.

Episteminis trapumas atveria kelią „nežinojimui“ kaip tam tikrai generuojančiai būsenai. Užtuot ieškojus aiškių atsakymų, šis požiūris priima neapibrėžtumą kaip pagrindą susidūrimui su materialiais ir nematerialiais pasauliais. Todėl dėmesys perkeliamas nuo žinojimo kaip fiksuoto dalyko prie žinojimo kaip besikeičiančios praktikos, kuri leidžia nuolat atsirasti naujoms reikšmėms.

Šioje įvairovėje slypi tai, ką galima pavadinti „tikrumo dviprasmybėmis“, kai viskas, priklausomai nuo požiūrio taško, yra ir tikra, ir ne. Kiekvienas tikrovės sluoksnis veikia pagal savo taisykles, dažnai prieštaraujant kitų sluoksnių taisyklėms, tačiau išlaikant pagrįstumą savo kontekste. Susiskaidymas nesumenkina tikrovių reikšmės; veikiau pabrėžia jų reliatyvų pobūdį, kai tiesa tampa ne absoliučia, o derybų objektu.

To read more (In Lithuanian): [Kauno galerijoje „Meno parkas“ – paroda „Tarpinės gliaumos“ – 2024.12.27 – Lrt.lt](#)

Nežinomybė yra žinojimas. Paralelė. Pokalbis su Milda Januševičiūte ir Gasparu Zondovu apie abejones, draugystę ir laiko fosilijas parodos „Dubio“ kontekste.

Viktorija Mištautaitė

Gasparo Zondovo personalinė paroda „Dubio“ baigėsi, todėl kartu su juo ir parodos kuratore Milda Januševičiūte šiam pokalbiui sukuriame išgalvotą terpę. Joje sapniškos būtybės, išpiešta minties forma ir jautrūs laiko atspaudai turi atsietą nuo realybės vietą – perregimą lėto laiko tylą. Pokalbyje mus skiria įterptis – Gasparo studijoje esančios skulptūros, kūrinių pirmtakai – kurių termoformavimo būdu atspaudas tekstūras, jų šešėlius ir išpaudus-pėdsakus galime matyti realiuoju laiku. Juos ir tyrinėjame. Minkštas atstumas, kaip tam tikras meno objektų nujautrinimas, panardina mus į menamo laiko kapsulės reljefinę nežinomybę.

Fone išsilieja nuobodulys, ištirpsta akmenys, o mes vis bandome užčiuopti, tyrinėti save, savo abejones ir dubiofosilijas.

Viktorija: Prašau, įsivaizduokite, jog dabartinė aplinka nebeegzistuoja ir kartu šiame pokalbyje galime sukurti tobulą terpę, plotmę „Dubio“. Kokios klimato zonos, ryšiai, būsenos reikalingos, kad ji vešėtų mūsų vaizduotėse, atsietą nuo parodos erdvės ir koncepto (ar net nuo judviejų)?

Milda: Paralelės tarp abejonės ir dubiofosilijos, kurios objektų pavidalu atsiranda mokslo paradigmoje. Jas sunku kategorizuoti pagal jau egzistuojančias, išaiškintas organinės ar neorganinės kilmės medžiagas. Tarpinė riba tarp žinojimo ir nežinojimo leido auginti kūrybinį procesą, o kartu – ir abejonę. Šaknų abejonę: iš kur ateina tavo idėjos, kaip jas realizuoti ir kodėl apskritai jas reikia realizuoti? Jei kuriame „dubio“ erdvę, sakyčiau, tai – „studio space“, nes būtent ten ir vyksta, gimsta visi apmąstymai.

Gasparas: „Dubio“ asocijuojasi su smalsumu. Kas, man atrodo, visai tinka galvojant apie neapibrėžtą, didelę lauko erdvę. Jeigu konkrečiau, bet tuo pačiu neturint specifinės vietos galvoje. Pavyzdžiui, dykuma ar uolynai, kurie irgi yra savotiška mūsų mokslinių ar lauko tyrimų erdvė. Kadangi mūsų kūrybos šaknys persidengia ir su mokslu, ir su paleontologija. Įdomu būtų išgalvoti tokią erdvę, kuri buvo kasinėjama, tyrinėjama. Maždaug taip įsivaizduoju ateities planą.

Viktorija: Kaip „dubio“ objektai plečiasi ir kinta realioje erdvėje, kirtę judviejų kūrybos ir Gasparo studijos ribas? Kaip plėtojate, tęsiate savo tyrimą, įtraukdami trečiąjį dėmenį – žiūrovus?

Gasparas: Pirminis sumanymas buvo nenaudoti, žiūrovui nerodyti pagrindinių klišių, kitaip sakant, pirminė forma-darbas lieka studijoje. Tačiau patys objektai yra vizualiai stiprūs. Gaila, kad tokiu amatu užsiimdamas daug laiko praleidi studijoje prie objekto, o gauni tik atspaudą. Pasitarėme su Milda, kad visgi pirminių objektų įvedimas, apjungimas suardytą kuriamą nežinomybę, jos pojūtį.

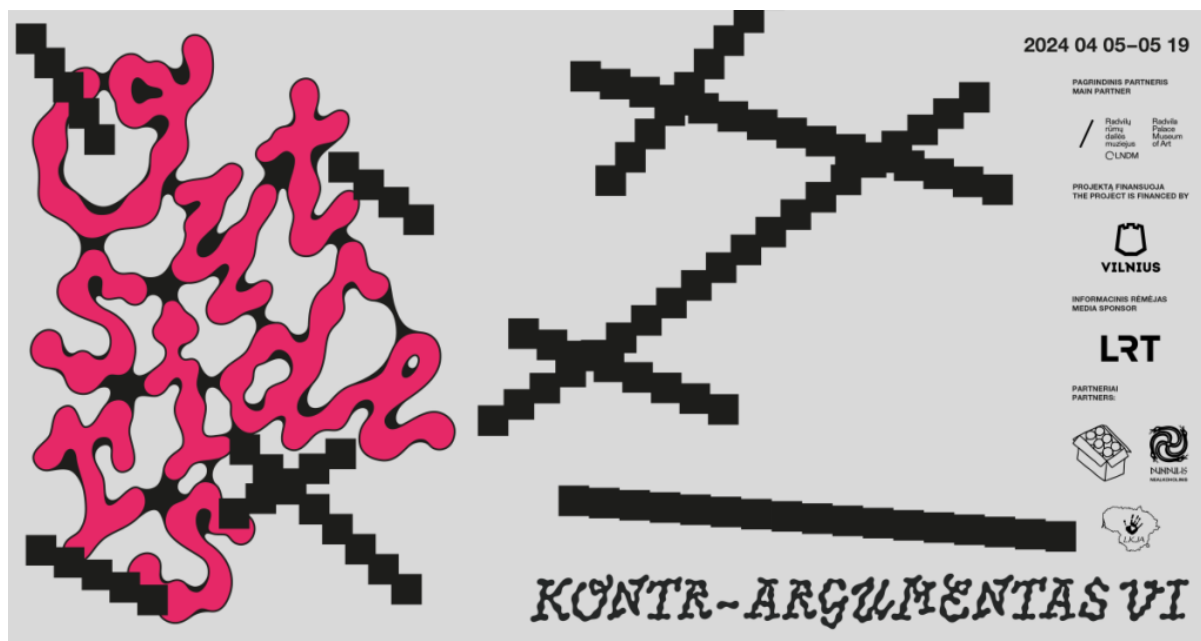
Tarp piešinių ir objektų. Pirmoji erdvė buvo kuriama koncepto naratyvui praplėsti. Su piešiniais, su dvipusiu objektu – tarsi įsivažiavimas į kuriamą pasaulį, kuris buvo statomas taip, kad turėtų iš karto skirtingas reikšmes. Tuo pačiu vyksta ir nuoseklus dubiofosilijų tyrimas.

Dubiofosilija – sąlyginai neseniai atrasta fosilija, jos kilmė nėra iki galo aiški. Kadangi yra procesų, imituojančių fosilizacijos procesus, ji gali būti, veikti kaip imposteris. Miglotumas ir nežinia ir plečia kontekstą, ir palieka neužtikrintumo. Todėl buvo svarbu jautriai parodyti, atskleisti šią temą, o fosilijos tik papildo nežinomybę.

To read more (In Lithuanian): [Nežinomybė yra žinojimas. Paralelė. Pokalbis su Milda Januševičiūte ir Gasparu Zondovu apie abejones, draugystę ir laiko fosilijas parodos „Dubio“ kontekste – 2024.04.05 – Artnews.lt](#)

Paroda „Kontr-argumentas VI: Autsaideriai“

Linas Bliškevičius

„Autsaideriai bando pasaulį atpažinti tokį, koks jis yra, būti realistais, būti dalimi, atrasti ir žemėlapiuoti neištirpstančių ledynų lytis, pirštu rodyti į heterogeniškas erdves homogenizuojančias vertybes, intelektines madas, savireferencinius socialinius ryšius ir vidinius antagonizmus. Bet jei norime ką nors pakeisti, mums nereikia atmesti to, kas jau yra sukurta, mums reikia rasti sąlygas infiltracijai, galimybes veikti sistemos viduje, būti diversine grupe, „penktąją koloną“, kuri eksploatuoja institucijų pažeidžiamumą – jų atvirumo pažadą, leidžiantį pramušti baltų plokštumų išores ir užskvotinti už jų esančias erdves, subversiškai pasinaudoti gravitacijos centrais ir jų infrastruktūra, atminties kūrimo ir ateities kontrolės galiomis, suvirpinti sustabarėjusią kaitą ir pasinaudoti, siekiant apgriauti konsensuso regimybę.“ – Bliss

Parodoje „Autsaideriai“ atsisakoma ankstesniam judėjimo etapui būdingo konfrontacinio pobūdžio, tačiau siekiama išlaikyti troškimą maištauti prieš tradicijas, įprastas parodines konvencijas, dominuojančius institucinius veikimo būdus. Pasitelkiamos įsiterpimo, bendradarbiavimo ir subversijos strategijos atsispindi ir parodos ekspozicijoje, kurioje dominuoja DIY estetika, panaudotos ankstesnių parodų, muziejaus ir mėgstamiausio baro inventoriaus medžiagos.

Menininkai ir kūrėjai: Anon, Martynas Arlauskas, Liepa Gaidauskaitė, Saulė Gerikaitė, Hux, Simona Jankauskaitė, Rokas Janušonis, Nojus Juška, Kasparas Karalius, Martina Kryževičiūtė ir Gleb Divov, Dmitrij Liachovec, Benas Lipavičius, Domas Mykolas Malinauskas, Adomas Mažeika, Luka Misiūnaitė, Tomas Obymacho, Carlos A. Rivera, Ugnė Straukaitė, Justina Stipinaitė, Gertrūda Šernaitė, Mykolas Valantinas, Gasparas Zondovas, Arnas Žėkas.

To read more (In Lithuanian): [Paroda „Kontr-argumentas VI: Autsaideriai“ – 2024.03.29 – 7md.lt](#)

Šviesos fosilijos, o gal tuštumos

Gasparo Zondovo ir Antono Lukoszevieze's parodos Vilniuje

Agnė Naružytė

Vilniuje parodos atsidaro ir užsidaro pagreitėjusiu tempu. Į kasdienybę nebetelpa. Ypač tos, kurios ne pakeliui. Kartais iš įprastų trajektorijų išstumia atidarymas, kartais – žinojimas, kad kažkas tuoj užsidarys. Šįkart – abu variantai. Galerijoje „Drifts“, įsikūrusioje T. Vrublevskio gatvėje, prie Katedros, buvo paskutinė diena, kai veikė jauno menininko Gasparo Zondovo paroda „Dubio“. Užsukau eidama į violončelininko, fliuksuojančio kompozitoriaus ir fotografo Antono Lukoszevieze's parodos „Dramblys peizaže“ atidarymą Prospekto galerijoje, kuri yra beveik prie Seimo. Atsitiktinis pabaigos ir pradžios sutapimas sujungė dvi patirtis, ypač kai galvodama apie pirmąją Gedimino prospektu žingsniuoji link antrosios, tarsi nešdama tai, ką matei, link to, ką dar išgirsi ir išvysi.

Į Zondovo parodą atėjau labai vėlai – sulaikė netikėtos paskaitos ir susitikimai. Menininkas buvo užsukęs pasikalbėti, bet jau išėjo. Maloniai priima galerijos šeimininkė Jolanta Laurent. Pavaišina kava su pienu. Pasakoja apie kūrinis – iš ko ir kaip jie padaryti, apie ką mąstė tai darydamas menininkas. Klausausi, bet žiūriu tarsi paraleliai, leidžiu galvoje formuotis medį skaptuojančio, plastikines formas liejančio menininko vaizdiniui, o pati matau efemeriškas skulptūras, kuriamas beveik vien šviesa.

Zondovas – dizaineris, skulptorius, piešėjas, be to, modeliuoja 3D. Taip jis pristatomas parodos lankstinuke, per kurį susipažįstu su juo netiesiogiai. Parodos idėja įkvėpta pokalbio su paleontologe Natalija Jagielska: „Jūs nematote nei formos, nei paties gyvio, nei organizmo pavidalo – matote tik cheminių medžiagų spyglius, galimai reprezentuojančius patį gyvūną. Bet vėlgi, norėdami sukurti tokius spyglius, pirmiausia turite sunaikinti fosiliją.“ Matau baltą parodos erdvę suvirpinančias peršviečiamas figūras ir tarsi iš tos pačios šviesos lengvai pieštuku suformuotus augalus – lyg medžius, lyg grybus, kurie nepanašūs į dabartinio pasaulio gyventojus. Tai kažkas senovinio, priešistorinio, gyvenusio Žemėje prieš milijonus metų. Arba ne, nes tie augalai išdygo menininko vaizduotėje, o dabar jų piešiniai apsaugoti metaliniais rėmais, kuriuos menininkas sukonstravo pats, kreipdamas dėmesį į kiekvieną varžtelį. Suprantu kodėl – šitaip suveržti piešiniai atrodo lyg iš muziejaus saugyklos ištrauktos fosilijos, o ne kaip paprasti popieriaus lakštai. Jie tik trys, ir todėl – dar prabangesni, retesni, prašosi dėmesio apžiūrimi. Nors neįvardyčiau, ką matau, nes formų negaliu susieti su jokiais vardais, pagerbiu šių nepažįstamų būtybių būtį tylą ir klausausi toliau.

Menininkas drožė (ar kitaip gamino) medines skulptūras – kiekvienam kūrinui po dvi, tarsi atspindinčias viena kitą veidrodyje. Tada liejo ant jų plastiką – „nuėmė“ formą. Tas formas sudėjo į vieną iš dviejų pusių išgaubtą lakštą, taip sukurdamas negatyvų tūrį, tarsi oro fosiliją, apsaugotą plastiko luobu. Paskui ieškojo apšvietimo. Kiekvienas objektas apšviestas vis kitaip – tai tiesiogiai, tai ne, kad pagautų tik atspindį nuo sienos. Tuomet atrodo, kad tuštumą formavęs daiktas buvo vis iš kitos medžiagos – iš medžio, iš vandens, iš kambarinių augalų ar iš betono. Kitame kambaryje atspausdintos 3D formos skaidrios, nors yra ir plastiko kubuose „įklampusių“ juodųjų žvaigždžių. Žinios apie gamybos mechaniką kursto vaizduotę, kuri jau piešia patį menininką kaip fosilijų demiurgą, ruošiantį mūsų civilizacijos liekanas ateičiai.

To read more (In Lithuanian): [Šviesos fosilijos, o gal tuštumos – 2024.03.08 – 7md.lt](#)

Photo reportage from the exhibition 'Dubio' by Gasparas Zondovas at Drifts gallery

February 26, 2024

Author Echo Gone Wrong

Published in Photo / Video from Lithuania

...but at the moment, just for a bit, instead of succumbing to the demands of this impatient world, I choose to embrace my boredom. I welcome it not as a void but as a deliberate act of defiance against the ongoing demand for perpetual motion. I enjoy this rare luxury, and amidst the stillness, I discover a mysterious dubiofossil. It reminds me of something very familiar, but I can't trace its origins. It looks like a stone, but it might also be paper or glass; it is both tangible and transparent like mist. I almost caught it, feeling the urge to actualize it as a scientific piece – something meaningful for everyone to see, or at least important for the academic community. I try to grasp it, but I can't find any proof to counter my doubts. A few moments later, I discover new inspirations – the interplay of beam and shadow, the light whispers nestled within the noise of collective voices:

– Brush your teeth and oscillate with microfossils. Diatoms, the tiny planktons, lend grit to the morning ritual – microscopic wonders unseen yet everywhere, a constellation of shapes and chemicals mixing with your toothpaste foam. Or coccolithophores, the masses of beaches, painting the shores with white brilliance. Imagine their movement beneath the waves.*

– You don't see the shape, the creature itself, or the shape of the organism; you see spikes of chemicals that may represent that animal. But then again, to create those kinds of spikes, you have to destroy the fossil in the first place. **

Dubio (from Latin dubio – ‘doubt’) is a solo exhibition by visual artist Gasparas Zondovas. His practice encompasses sculpture, drawing, design, and 3D modelling, revealing an interest in industrial design and painterly compositions. The works form a network of random connections that subtly address anthropological reflections, simultaneously creating and dismantling links with reality.

In the exhibition, the artist delves into the concept of “dubiofossil,” blending doubt with fragility to create a narrative of uncertainty and curiosity. The artist’s sculptures, delicate yet robust, embody the dual nature of doubt and fossilisation, prompting a contemplation on time, transformation, and inspiration.

To read more (In English): [Photo reportage from the exhibition ‘Dubio’ by Gasparas Zondovas at Drifts gallery – 2024.02.26 – Echogonewrong.com](#)

Grupinė paroda „Flashbang“

artnews.lt

„Akies sugebėjimas prisitaikyti, matyti įvairaus apšvietimo sąlygomis vadinamas adaptacija. Skiriama adaptacija tamsai (prisitaikymas matyti tamsoje) ir adaptacija šviesai (prisitaikymas matyti šviesoje).“

Tačiau kai prieš tave nušvinta flashbang’as, adaptuotis tu nespėji, laikinai prarandi orientaciją, koordinaciją, galimai krenti į paniką. Apakęs tu bandai bėgti, tikėtina, jog trunkytumeisi į sienas, mosikuodamas galūnėmis nusibrozdintum alūnes ir kelius, tačiau visgi plotmė, kurioje esi nušvytintas – menama ir žeidžia tave visai kitaip.

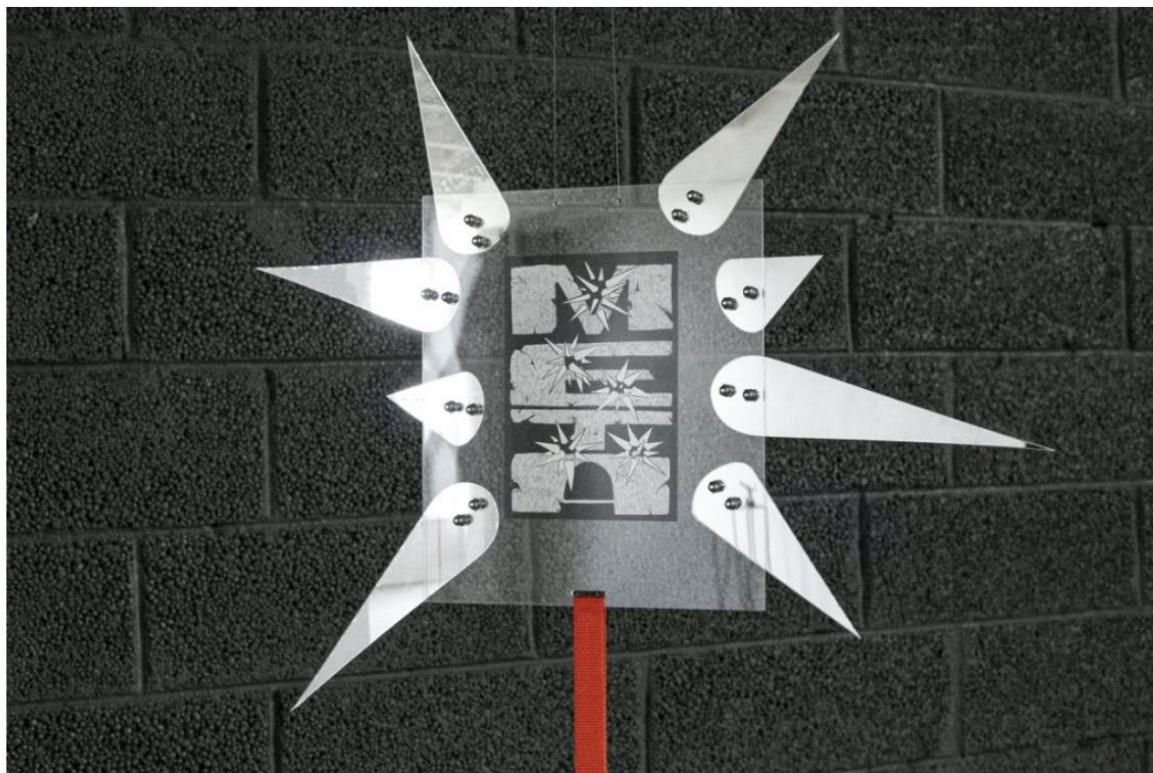
Flashbang’as – tarsi savotiškas nūdienos socio-kultūrinis archetipas, apie kurio būvį daugiausia žinome iš medijuotų altrenatyvių realybių arealų, kompiuterinių žaidimų, nusėdusių mūsų atminties klotuose kaip nostalgiškos simuliotos prievartos akimirkos. Dauguma flashbang’o nesame regėję tikrovėje, nesame lietę fiziškai, tačiau didžiuma esame nušvytinti blyksnio ekrane, po kurio vėliau susigaudyti tapo kėblu. Flashbang’as it socialinė medijuota prievarta, orientuota ne užmušti, tačiau skirta paralyžiuoti, atimti veiksnumą, budrumą ir susilpninti bet kokią galimybę priešintis. Kiekvienas apakintas flashbango reaguoja savitai, taip kaskart kurdamas savo tapatybės mirazą akinančiame blyksnyje.

Menininkai: Viltė Čepulytė, Matas Janušonis, Morta Jonynaitė, Will Krauland, Karolina Latvytė – Bibiano, Antanas Lučiūnas, Jonas Motiejus Meškauskas, Agata Orlovska, Mykolas Sauka, Emilis Benediktas Šeputis, Mykolas Valantinas, Mantas Valentukonis, Deividas Vytautas, Zac Yeates, Gasparas Zondovas, Kristijonas Žungaila;

To read more: [Grupinė paroda „Flashbang“ – 2023.11.30 – Artnews.lt](#)

I BET I CAN BEAT IT. Gasparo Zondovo paroda „Azartas“ buvusioje siuvimo gamykloje „Lelija“

leva Gražytė

„Kablys“ yra vienintelis mano žinomas uždaras riedlenčių parkas Vilniuje. Kablys taip pat aplanko, kai pirmą kartą įsijungiame blender'į ir pagauname save dvyliktoje YouTube tutorial'ų valandoje. Kai ketvirtą valandą ryto dar vis susirašinėjame su tinder'io match'u. Kai nebeskaičiuojamą kiekį kartų nesėkmingai bandome atlikti triuką riedlente – mus veda smarkaus įsitraukimo jausmas. Sudėtingiausias pasaulyje triukas – „The Loop of Death“3 susideda iš šokimo nuo rampos ir pilnos 360° kilpos. Triuką per milžinišką hot wheels žaislo versiją sėkmingai yra atlikę 18 riedlentinių, tačiau kur kas daugiau yra aprašę savo priešmirtinius išgyvenimus (angl. near to death experiences) bandant išsukti šį laimės ratą.

Laimės rato analogai – lošimų automatai (angl. slot machines) ir juose besisukančios geidžiamos vyšnios, atnešančios saldų laimėjimą, cituojamos Gasparo Zondovo jo paties parodos kontekste: „Kūrėjas, kuris netiki, kad kitu ėjimu išsuks tris vyšnias yra pralaimėtojas. Įtaigus meno kūrinys nebus sukurtas brandinant idėją ir ją šlifuojant galvoje. Reikia sukti tol, kol iškris tos trys vyšnios.“ Menininkas kūrybinį procesą prilygina lošimui ir jo pagrindiniu elementu išskiria atsitiktinumą. Praktikoje priimami sprendimai remiasi momentišku, tačiau pastebi, kad įgijus patirtį impulsyvūs sprendimai tampa strategiški. Pradedu tikėti, kad kūryboje tikrai nėra vietos profesionalams ar jautriaširdžiams, kai labai tikėtinoje nesėkmėje ir slypi azartas.

Profesionalus lošėjas yra tiesiog sukčius, o kūrybinėje praktikoje netekus azarto tampa tik dar vienu kortų skaičiuotoju. Modelininės G. Zondovo skulptūros nulipdytos sąlyginai mėgėjiškai – kupinos atkaklumo. Tariamų laimėtojų karikatūrinės miniatiūros ekspresyviai iškėlusios rankas į viršų – atvejis, kai semantinė riba tarp primityvaus (angl. primitive) ir prigimtinio (angl. primal) azarto pozityviai išnyksta. Įnykis į kūrybinę praktiką yra tikriausiai vienas svarbiausių menininko akseleratorių. Profesionalų lošėją veda atkaklumas ir įgūdžiai, tačiau dingus nežinomybei, o su ja ir žaidybiškumui, menininkas praranda galimybę nuvykti į savo simbolinį Las Vegasą.

To read more (In Lithuanian): [I BET I CAN BEAT IT. Gasparo Zondovo paroda „Azartas“ buvusioje siuvimo gamykloje „Lelija“ – 2022.07.19 – Artnews.lt](#)